Η Αθήνα ελεύθερη ή μήπως να καταργήσουμε την 28η Οκτωβρίου;

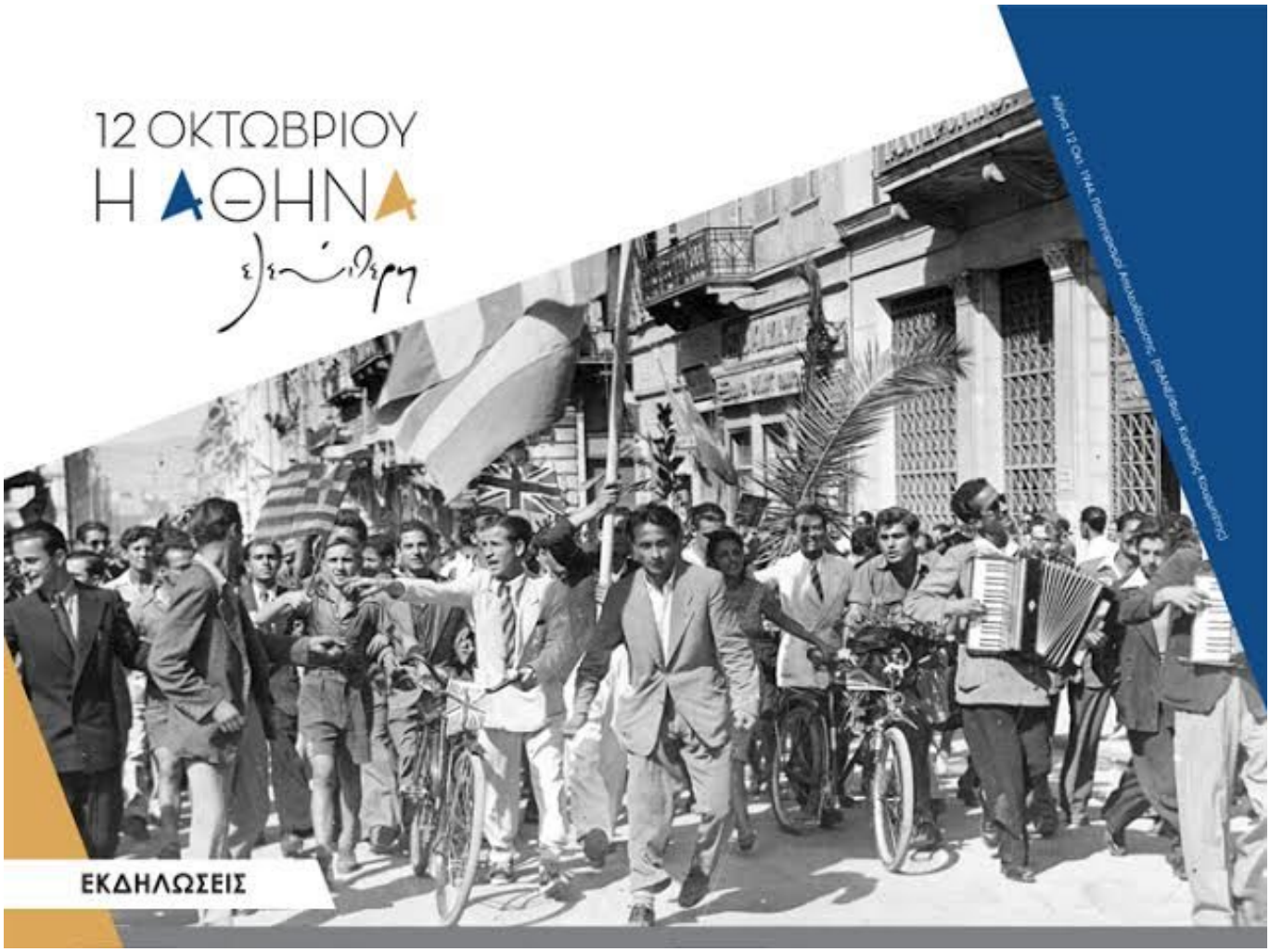

Αρθρο του **Γιώργου Καραμπελιά**

Για τέταρτη χρονιά φέτος οι εκδηλώσεις «12 Οκτωβρίου 1944, Η Αθήνα ελεύθερη» γεμίζουν την πόλη. Το Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων, η Περιφέρεια Αττικής, ο Δήμος Αθηναίων, τα Γενικά Αρχεία του Κράτους η ΕΡΤ, το Υπουργείο Παιδείας, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, το Μέγαρο Μουσικής κ.λπ. αναλαμβάνουν τη διοργάνωση και υποστηρίζουν ένα σύνολο δράσεων για την ανάδειξη της επετείου της απελευθέρωσης της πρωτεύουσας από τις ναζιστικές δυνάμεις κατοχής τον Οκτώβριο του 1944 ως μιας πάνδημης γιορτής της πόλης. Οι εκδηλώσεις, που εκτείνονται όλο τον χρόνο, κορυφώνονται τον μήνα Οκτώβριο.

Από τον Οκτώβριο του 2015, από την επαύριο δηλαδή της ανάληψης της εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ, προωθείται τεχνηέντως η ανάδειξη της 12ης Οκτωβρίου 1944, ως ημέρας μνήμης, ανταγωνιστικής της 28ης Οκτωβρίου 1940 και αυτό καταδεικνύεται από το ότι οι σχετικές εκδηλώσεις επεκτείνονται μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου, ενώ παράλληλα συρρικνώνονται μέχρις εξαφανίσεως οι αντίστοιχες

εκδηλώσεις για την 28η Οκτωβρίου.

Γιώργος Καραμπελιάς

Έτσι από την 1η Οκτωβρίου μέχρι τις 29 Οκτωβρίου πραγματοποιούνται πολλές δεκάδες εκδηλώσεων στα πλαίσια του εορτασμού της 12 Οκτωβρίου εκ των οποίων **δύο μόνο** αφορούν στο ίδιο το γεγονός, δηλαδή οι εκδηλώσεις της ημέρας της 12ης Οκτωβρίου και η Συναυλία που θα πραγματοποιηθεί την ίδια ημέρα. Όλες οι δεκάδες άλλες εκδηλώσεις είτε αφορούν την Αντίσταση στη διάρκεια της Κατοχής είτε κάποτε είναι παντελώς άσχετες με το γεγονός.

Οι εκδηλώσεις του Οκτωβρίου, την Δευτέρα 1η Οκτωβρίου άρχισαν με την προβολή δύο ντοκιμαντέρ για την Αντίσταση που δεν αφορούσαν προφανώς την ημέρα της απελευθέρωσης και συνεχίζεται με δεκάδες εκδηλώσεις που αφορούν στην Κατοχή και την Αντίσταση και όχι στην 12 Οκτωβρίου.

Μια από τις πιο εμβληματικές συζητήσεις θα διεξαχθεί την Τρίτη 23 Οκτωβρίου 2018 με θέμα **Αναγνώσεις: Λογοτεχνία και Ιστορία** στο Μέγαρο Μουσικής όπου η συγγραφέας **Μάρω Δούκα** συζητά με τον γνωστό ιστορικό **Αντώνη Λιάκο** με συντονιστή τον **Μανώλη Πιμπλή**, γνωστών ιδεολογικών τοποθετήσεων.

Ενώ αυτό το τεράστιο πρόγραμμα εκδηλώσεων, που περιλαμβάνει πληθώρα συναυλιών και έχει ένα σημαντικό κόστος, την ίδια στιγμή ο εορτασμός της 28ης Οκτωβρίου περιορίζεται στις γνωστές επετειακές παρελάσεις.

Δηλαδή **το ΟΧΙ του 1940** δεν φαίνεται να είναι και πολύ αρεστό στο σύστημα εξουσίας, λόγω προφανώς των παλλαϊκών αντιστασιακών μηνυμάτων που περνάει στην ελληνική κοινωνία και μάλιστα στη μαθητιώσα νεολαία και ως εκ τούτου θα πρέπει να υποβαθμιστεί και υποσκελιστεί και εν τέλει ακόμα και να καταργηθεί.

Έτσι μια από τις «προσωπικότητες» του συριζαϊκού κατεστημένου στον χώρο της εκπαίδευσης η σχολική σύμβουλος των Φιλολόγων Μεσσηνίας, **Βασιλική Σακκά**, μέλος της περιβόητης επιτροπής για την αλλαγή των βιβλίων της Ιστορίας επιχείρησε να αντιπαραθέσει ανοικτά την 12 Οκτωβρίου στην 28η Οκτωβρίου.

Η προγραμματισμένη ομιλία της σε εκπαιδευτικό σεμινάριο της 24ης Οκτωβρίου 2016 πρότεινε απροκάλυπτα πως θα πρέπει, «Να γιορτάσουμε την απελευθέρωση και όχι την κήρυξη του πολέμου». Όμως μετά από το σάλο που προκλήθηκε μεταξύ των εκπαιδευτικών και την αποκάλυψή της επιχειρούμενης ύβρεως και από τις στήλες του «Άρδην», η συγκεκριμένη ομιλία δεν εκφωνήθηκε καν.

Δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα για την αποκάλυψη των σχετικών σχεδίων η οποία κινδύνευε να προκαλέσει ένα μεγάλο κύμα αντιδράσεων και να ακυρώσει το ίδιο το εγχείρημα. Προτιμήθηκε η

τακτική της ενίσχυσης των σχετικών εκδηλώσεων ώστε να προετοιμαστεί ιδεολογικά και οργανωτικά το έδαφος.

Δύο είναι οι βασικοί ιδεολογικοί πυλώνες βάσει των οποίων επιχειρείται η κατάργηση της 28ης Οκτωβρίου 1940, μέσω της ανάδειξης της 12ης Οκτωβρίου 1944, ημέρας απελευθέρωσης της πρωτεύουσας:
α) ένα ψευδοευρωπαϊκό ιδεολόγημα σύμφωνα με το οποίο «η Ελλάδα είναι μοναδική χώρα στην Ευρώπη που εορτάζει την έναρξη και όχι τα λήξη του πολέμου»,
και β) Τα εμφυλιοπολεμικά σύνδρομα των κυβερνώντων, με τα οποία επιχειρούν να συγκρατήσουν ένα μέρος των αριστερών ψηφοφόρων. Στην πρώτη περίπτωση οι Έλληνες εγκαλούνται ως «φιλοπόλεμοι» διότι εορτάζουν την αντίσταση στον ξένο επιβουλέα, τη φασιστική Ιταλία (1940).

Από την άλλη επιχειρείται η καλλιέργεια ενός εμφυλιοπολεμικού κλίματος και αποδόμησης του πανεθνικού και παλλαϊκού χαρακτήρα της αντίστασης των Ελλήνων από το ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου 1940 μέχρι και την αποχώρηση ή την παράδοση και του τελευταίου Γερμανού στρατιώτη από τη χώρα μας (Σεπτέμβριος 1944 – Μάιος 1945).

Έτσι αναδεικνύονται άλλες πτυχές της περιόδου, πάντοτε υπό ένα πνεύμα μηδενισμού, όπως οι δωσίλογοι, η πείνα, η μαύρη αγορά, καθημερινή ζωή, ο υλικός πολιτισμός, πρωτίστως δε τα εμφύλια πάθη της εποχής.

Για τους εθνομηδενιστές και τους σπόνσορες του διχασμού, η λήξη της γερμανικής Κατοχής είναι πρωτίστως η απαρχή του καταστροφικού για τον τόπο μας, μα και τόσο αγαπητού για την ιστοριογραφία τους Εμφυλίου.

Δεν τους ενδιαφέρει τόσο **η Απελευθέρωση** όσο το ότι αμέσως μετά ακολούθησαν **τα Δεκεμβριανά (1944)** και **ο Εμφύλιος Πόλεμος (1946-49)**. Υπ' αυτό λοιπόν το εμφυλιοπολεμικό οπτικό πρίσμα μπορεί κανείς να αναγνώσει και να ερμηνεύσει τον τόσο ζήλο για ανάδειξη της 12ης Οκτωβρίου 1944 ως οιονεί εθνικής μας εορτής, εις βάρος της 28ης Οκτωβρίου 1940.

Διότι αυτός ο αγώνας είχε έναν πάνδημο και πανεθνικό χαρακτήρα. Από την ηγεσία του τόπου μέχρι και τον τελευταίο αγρότη και στρατιώτη, ανεξαρτήτως πολιτικών πεποιθήσεων, ο λαός μας αντιστάθηκε στην Ιταλογερμανική εισβολή, και συνέχισε τον ένοπλο αγώνα, μην υποστέλλοντας ποτέ τη σημαία της αντίστασης.

Όταν στον αυστηρά ελεγχόμενο από το μεταξικό καθεστώς Τύπο της εποχής δημοσιευόταν επιστολή του Γ.Γ. του ΚΚΕ **Νίκου Ζαχαριάδη**, που καλούσε τους Έλληνες να αγωνιστούν, αυτό προφανώς σήμαινε ότι ακόμα και οι θανάσιμοι κατά τα άλλα πολιτικοί αντίπαλοι της εποχής παραμέρισαν τις διαφορές τους ενώθηκαν ενώπιον του κοινού κινδύνου και έτσι οδηγηθήκαμε στο έπος του 1940.

Εξάλλου **η 28η Οκτωβρίου είναι μία εθνική εορτή που καθιερώθηκε «από τα κάτω»**, εν μέσω της Κατοχής. Για πρώτη φορά γιορτάστηκε στις 28 Οκτωβρίου 1941 μέσα στο Πανεπιστήμιο ενώ στις 28 Οκτωβρίου 1942 έλαβε χώρα πάνδημη διαδήλωση στο Σύνταγμα, οργανωμένη από το ΕΑΜ αλλά και την ΠΕΑΝ.

Εξάλλου εμείς οι Έλληνες έχουμε κάθε λόγο να εορτάζουμε τις εθνικές μας επετείους σύμφωνα με τη δική μας πολιτισμική ιδιοπροσωπία. Ποιος μπορεί να μας υποχρεώσει να αλλάξουμε τις ημερομηνίες των εθνικών μας επετείων;

Το ΟΧΙ του ελληνικού λαού το ακολούθησαν και άλλα ΟΧΙ, όπως εκείνο της ΕΟΚΑ και του αγώνα ενάντια στην αγγλική κατοχή της Κύπρου (1955-59) ή των Ελληνοκυπρίων ενάντια στο σχέδιο Ανάν (24/4/2004).

Στην παράδοσή μας, γίνονται εκδηλώσεις μνήμης για τη μάχη της Κρήτης (20/5/1941), για την τουρκική εισβολή στην Κύπρο (20/7/1974), για το Ζάλογγο (Δεκέμβριος 1803), για την Έξοδο του Μεσολογγίου (Κυριακή των Βαΐων 1826), για το ολοκαύτωμα της μονής Αρκαδίου στην Κρήτη (9/11/1866) ή ακόμα και για την Άλωση της Πόλης (29/5/1453) ή την καταστροφή της Σμύρνης και του Πόντου.

Ακόμα και οι επέτειοι μνήμης για τους κοινωνικούς αγώνες δεν τιμούν το τέλος τους, αλλά την έναρξή τους. Έτσι, εορτάζουμε την αιματηρή εξέγερση των κολλήγων στο Κιλελέρ (6 Μαρτίου 1910) και όχι την θέσπιση μέτρων υπέρ των αγροτών, εορτάζουμε την Εργατική Πρωτομαγιά, την αιματηρή εξέγερση των εργατών στο Σικάγο (1η Μαΐου 1886). Το ίδιο βεβαίως ισχύει και για το Πολυτεχνείο, όπου εορτάζεται η ημερομηνία της καταστολής της φοιτητικής εξέγερσης (17 Νοεμβρίου 1973).

Εμείς λοιπόν, διαθέτοντας μία μακρά αντιστασιακή παράδοση, έχουμε κάθε λόγο και κάθε δικαίωμα για εορτάζουμε το ΟΧΙ, την αντίσταση και τον αγώνα για την ελευθερία, ανεξαρτήτως συνεπειών. Εορτάζουμε τον αγώνα και τις θυσίες και όχι απαραιτήτως τη νίκη.

Οι εθνομηδενιστές του Σύριζα όμως δουλεύουν με σύστημα και μακιαβελικά. Χρησιμοποιούν ένα γεγονός και μία επέτειο για την οποία όλοι οι Έλληνες αισθάνονται περήφανοι, την απελευθέρωση της Αθήνας κατά την 12 Οκτωβρίου, για να υπονομεύσουν και να πλήξουν την ίδια την εθνική εορτή και το ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου!

Και αυτό το εγχείρημα μέχρι σήμερα έχει προχωρήσει αρκετά διότι οι πνευματικές ελίτ της χώρας υπνώττουν ύπνο βαθύ, για να μη μιλήσουμε για τις πολιτικές ελίτ.

ΥΓ. Βλέπε σχετικά περισσότερα στοιχεία στα άρθρα του **Θάνου Κωτσάκη** και του **Νικόλα Δημητριάδη**:

"Η Αθήνα ελεύθερη"
«Η επιλογή της 28ης Οκτωβρίου 1940 ως εθνικήσμας εορτής»
«Το ΟΧΙ του ελληνικού λαού του 1940 ενοχλεί. Να καταργηθεί!».
«Γιατί ενοχλεί η 28η Οκτωβρίου;».

11.10.2018

Πηγή: Liberal.gr